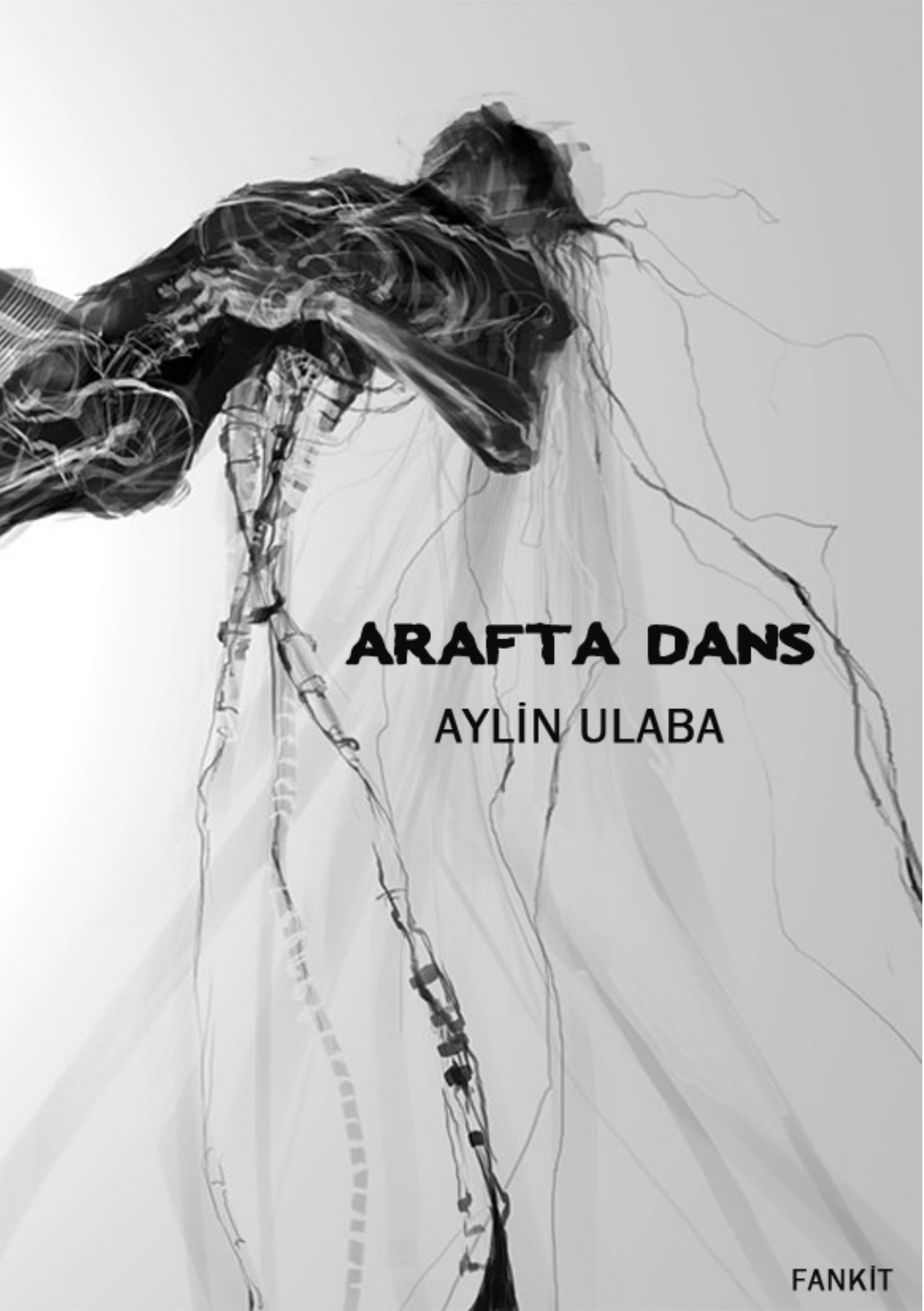

ARAFTA DANS

AYLİN ULABA

FANKİT

FANKİT HAREKETİ

-Şu coşkun deniz ne zaman durulur?
-Durulacağı zaman.

Hikâyeler bitmez. Bir anlatıcının kulağınıza fısıldadığı o öyküleri kastediyorum. Kalabalık, kaldırımlar boyu akanken sizi yazmaya iten, hayat bağlarınızı koparırcasına dış dünyayla ilişiginizi kesen o kuvvetli zamanlardan... Sayfalar boyu yazarsınız ve paylaşma isteği dayanılmaz bir hal alır. Cümlelerinizde karakterin sözleri, bulunduğunuz mekânlarda soyut silüetiyle karşılaşılırsınız.ve onu yaşatmak istersiniz.

İşte FANKİT hareketi böyle bir nüvenin meyvesidir. Özgür bir yayın kafasının, her şeye rağmen basma inadının eseridir. Bırakın yayınevleri, çok satan yazarlarını ve reklamlar olmadan beş para etmeyen kitaplarını yayımlayadursun. Kitapevleri vitrinlerini best seller kitaplar doldursun. Bizler kendi yolumuzdan yürüyelim. Frankenstein veya Pinokyo fark etmez. Caddelere fırlatalım, elden ele dağılalım. Meraklı gözlerin önlerine sererek metinlerimize can verelim.

BU SESİ DUY YAZAN KİŞİ!
Elin beyaz kâğıtlara bulaşsın.
Cümlelerin sokağa karışsın.
Ne olursa olsun BAS!

FANZİN APARTMANI

ARAF TA D A N S

Fankit Başı
Efe Elmastaş

Yazan/Çizen
Aylin Ulaba

Nokta Virgül
Gizem Geçgil

fanzin *yaptık oldu*
apartmanı

fanzinapartmani.com

Bu Bir Manifesto Değildir Ama Başarılı Bir Tasvirdir

Ancak kanlı canlı yaşanan bir hayat, gerçek bir manifestodur

Peki nerede bitecek bu kendimizi kısıtlamamız? Düşüncelerimizi susturmak ve içimizden geleni bastırmak için daha kaç tane bahane bulabiliriz? Daha kaç cümlemiz kendimiz tarafından yeterince kaliteli olmadığı bahanesiyle geri çevrilecek? Biz buyuz. Daha azı olduğumuza inanmamız bir erdem değil. Daha fazlası ise olamayız. Seviştığımız insanlar yeterince güzel, içtiğimiz sigaralar yeterince doyurucu. Hayatlarımızın mükemmele ulaşmak için tek eksigi, mükemmele çoktan ulaşmış olduğumuzu kabul etmemiz. Bu her şeyin en bariz ama en unutulmuş anahtarı.

Bazen bir kapıyı açmanın tek yolu, elimizde olanın o kapıyı açamayacağını kabullenmektir. Ancak o zaman kapıyı çalmaya hazır oluruz ve içeriye girebiliriz.

Bira içiyoruz. Evimizin kirasını ödemek ve üç beş kuruş da cebimize atabilmek için, sabahdan geceye kadar, haftanın altı günü deli gibi çalışıyoruz. Gerçek hayatta cevap vermeyeceğimiz insanlara hizmet ediyor, nazlarını çekiyoruz. Bazen haftada, bazense ancak iki haftada bir sevişecek zamanımız ve enerjimiz oluyor. Düşünecek zaman yok gibi görünüyor, ama var! Düşünmek, bilinçli bir eylem mi ki, ona zaman ayırmak zorunda olalım? Gerçek anlamda düşünmek, susamak gibidir. Kendi kendisine olur. Zamana ve mekâna göre değişir. Çok sıcakta çok susamak gibi.

Peki ya, saatler sonra eve yalnızca uyumak için döndüğümüzde, kedilerimizin bize gösterdiği o samimi özlem belirtileri? “Niye bu kadar geciktin!” der gibi, azarlar tarzda miyavlamaları, suratlarını suratlarımıza içtenlikle sürmeleri, bacaklarımıza sürtünmeleri? Bunların verdiği hissi sağlayacak başka kaç şey var ki dünyada?

Ve zorunlulukla yahut zamanı iyi değ erlendirme kuruntusuyla değil; fırsatını bulduğumuzda deli gibi sarılıp en fazla yarım saat okuyabildiğimiz o kitapların verdiği hazzı neyle karşılaştırabiliriz? Bir yerde öyle doğalıız ki; ilkel insanlar gibi kirlenmemiş. Barınmaya, karnımızı doyurmaya ve çiftleşmeye ihtiya ımız var. Barınmak, kira demek, elektrik ve su faturası demek. Yemek, para demek. Bunların hepsini kesintisiz bir hat içerisinde en uygun dengeyle kendi başımıza sağlayışımız, öyle i  rahatlatıcı ki.

Hor görüyoruz! Boş zamanı ve televizyonu. Parayı değil; değeri bilinmediği için anlamsızlaşan parayı. Yaşama saçma anlamlar yükleme çabalarını. Anti-psikiyatriyi. Ruhtaki boşluğu, çok fazla seksle, parayla, şöhretle doyurma girişimlerini. İnsanın da bir hayvan olduğunun unutululuşunu. Yahut insanın ‘farklı bir hayvan’ olduğunun unutulmasını.

Ego, bir boş zaman kuruntusu. Kolaylaşan hayatın, insan ruhunda açtığı bir delik. Otonomlaşan, sıradanlaşan ve heyecansızlaşan yaşamların ve kendilerini değerli görme yöntemi.

Biz böyleyiz ve sizin gibi değiliz. O eski insanlara benzetiyoruz kendimizi. Yahut hala kirlenmemiş o güzel diğer hayvanlara. Siyasi partileriniz, kime nasıl laf soktuğunuz ve kiminle seviştiğiniz umurumuzda değil ama nasıl seviştiğiniz umurumuzda. Tam performansla, enerji akışı sağlayan reakt rleriz. Düşüncelerimiz r tuşlanmadan çıkıyor dışarıya. Saçma dertlerimiz ya da kuruntularımız yok. Ne istediğimizi biliyoruz. İstediğimiz şeylerin peşinden giderken, hissettiğimiz yorgunluktan haz alıyoruz ve istemediğimiz şeyleri düşünmüyoruz, neden bunları istemiyoruz diye sormuyoruz. Onları istemediğimizin farkında bile değiliz. Muhabbet sürdükçe ve g zelleştik e içiyoruz. Bir dildo yahut zevk verme memuru gibi değil; hayvan gibi. Sinirliyse , kavga ediyoruz ama hiç kimseye k sm yoruz. D n olan can sıkıcı şeyleri hatırlamıyoruz. Hiç kimseye kin g tm yoruz ve inanın, uğraşmadan uyuyor, iştahla ve vahşice yemek yiyoruz. İnsanların eğitilerek bir

kademeye oturacağına inanmıyoruz. Ufak birer Sherlock Holmes edasıyla, her zaman, pratiği teorisin önüne koyuyoruz. Hata yapmaktan korkmuyor, öğrenmenin tek yolunun hata yapmak olduğunu savunuyoruz. Yardım görmek ve pohpohlanmak için değilse de; bazen çok uygulandığımız için ağlıyoruz.

Schrödinger'in kedisi yaşıyor mu, öldü mü diye dertlenmektense; kutunun içine bizzat girip gerekirse suni teneffüs yapıyoruz. Yürüdüğümüz yollar, engelsiz, kesintisiz, engebeli ama dosdoğru. Nereye gitmek istediğimizi biliyoruz. Eğer yanılmışsak, vardığımız yeri amaç kabul ediyoruz. Sorunları yok saymak yerine, çözüyoruz. Endişelenmek yerine, harekete geçiyoruz. Ölmek yerine yaşıyoruz -ki bu en güzel halidir ölmenin.

Daha düzgün bir yol bilmiyorsak, pis ve tekinsiz sokaklardan geçiyoruz. Durumumuzu reddetmek yerine, önce onu kabul ediyor; sonra da düzeltmeye çalışıyoruz.

Bilgisayarda iki satır yazmaya çalışırken, faremizle oynayan yahut klavyenin üzerinde yürüyen kedimize kızmıyoruz. Hatta onu iki kulağının arasından öpüyoruz! Oh! İşte aynen böyle. İşte aynen böyle. Hiçbir şeyi yersiz yere uzatmıyoruz. İstedığınız bir şey var mı? Şimdi ben uyuyorum.

Aynı Zamanda Mükemmel Ve Hiç Olana Adanmıştır

Zeminde, odanın merkezinde bir tuval vardı. Ayakları olmayan tuvalin üzerinde bir bıçak; yerdeki kadının üstüne not yazdığı kâğıtlar... Her yere dağılmış halde. Kelimeler. Cümleler. Üçlükler. Dörtlükler. Beşlikler. Paragraflar. Göz çukurları morarmış, sigara içmekten dişleri sararmıştı. Saçları dağınıktı. Pasaklılığa hapsolmuş güzel bir kadındı. Tam güneş ışığının düştüğü noktaya sığan kâğıtta şu dört satır uzanıyordu:

“Kendinle baş başa kalmaktan daha güzel bir şey varsa;

Kendinin bile olmamasıdır.

Tecrübe, duygusuzlaşmaksa;

İnsan var olmamalıdır.”

Adam ne diyeceğini bilmiyordu. Şaşırmıştı. Yalnızca bir aydır ortalıkta değildi. Başını dinlemeye ihtiyacı vardı; gitmişti. Bazı kadınlarla birlikte olmak nasıl tehlikeliyse, bazı kadınları da yalnız bırakmak tehlikelidir. Günbatımı ise bu iki özelliğe aynı anda sahipti. Tanıştıkları zaman “Ne kadar garip bir isim...” demişti adam. “Ben çok seviyorum...” demişti Günbatımı, “...bir yolculuk hissi uyandırıyor. Bir geçiş. Bir değişim, dönüşüm.” Böyle cümleleri yazmak zor değildir ama bunları konuşurken kurabilmek, eşine az rastlanır bir yetenektir. Adam korkmuştu. Kadının içinde barındırdığı çatışmayı hissetmişti. Korkunun çekiciliğini hepimiz biliriz. Keşfetme içgüdüğü. İnsanların Afrika’dan kalkıp dünyaya yayılmasının sebeplerinden biri. Mücadele. Bir meydan okuma.

Günbatımı, dengesiz olduğunu söylerdi. Dengesiz birinin hareketleri de dengesizdir. Ancak bununla barışıktı. “Kendimle çelişme konusunda, kendimle asla çelişmem.” derdi. Burada saklayacak bir şey olduğunu düşünmezdi. O yüzden adamın, Günbatımı’nın

hastalığını öğrenmesi çok uzun sürmedi. Tanışmalarından yaklaşık bir buçuk saat sonra Günbatımı, Manik-Depresif olduğunu söylemişti. Dışarıdaki insanların büyük kısmı psikolojik sorunları olduğundan bahseder ama elbette, hepsi haklı olsaydı hiç kimse bu durumları hastalık olarak nitelemez ve anormal olarak görmezdi. Bu yüzden teori ve pratik arasındaki farkı, adam ancak pratikle öğrenebildi. Mümkün olan en acı biçimde.

Adamın biri yokmuş.

O kadar.

Hiç var olmamış.

Hatırlanmak neye yarar?

“Bu halin ne!” diye bağırdı adam, “Neredeyse ölmüşsün!”

“Hoş geldin.” dedi Günbatımı. Hava yeni kararıyor, güneşin son ışıkları odanın tabanına düşüyordu. “Ne oldu sana bebeğim, ne oldu?”

“Artık düşüncelerimi duyabiliyorum.”

En son gördüğünde, saniye çubuğundan hızlı hareket eden kadın, o anda, güneş ışığının düşmediği bir köşede Schrödinger’in kedisi kadar canlıydı ve ölüydü. Artık onun için akrep, çakmak; yelkovan, sigara olmuştu.

“Özür dilerim. Seni bu kadar üzmem istememiştim. Pişmanım. Geri döndüm.”

“Her terk ediliş, yeni bir yalnızlık getirir. Her yeni yalnızlık, yeni düşünceler doğurur.”

Haftalar önce, en büyük tartışmalarından birini yapmışlardı ve adam

öfkeyle kapıyı çarpıp çıktığında, kadın son tablosuyla ilgileniyordu. Adamın gitmesini pek önemsememişti. Geri döneceğinden zaten emindi. Bu tablo, uzun süredir aklına takılmış haldeki o soruyla ilgili bir projeydi: “Dünyanın en güzel resmini yapmak mümkün müdür? İnsanların önünde eğileceği, yorum yapmaktan dahi korkacakları, bir nevi ilahi bir resim. Renklerin ve şekillerin, barındırdıkları anlamların, birbirine mükemmellik bağlarıyla tutunduğu bir resim. Tek bir ayrıntıyı dahi değiştirirseniz, her şeyin mahvolacağı, ayrıntı milyarder bir resim.”

Her anahtar çevirip kapı koluna asılışımda,

O kapının bambaşka bir yere açılmasını bekledim.

Ama hiç öyle olmadı.

Daha önce adam, Günbatımı’nın sahip olduğu hastalığın iki kutbundan yalnızca birini görmüştü. Dikkatini toplayamayan, sorumluluktan uzak ve aşırı yaratıcı yanını... Daima sevişmek isteyen ama anlatılanlardan çok sıkılan bir kadın. Bir senelik ilişkilerinin tamamında, odanın merkezine kurulmuş resimle uğraşmıştı. Şu an zeminde yatan ama o dönemde dimdik duran resimle... Sevişiyor, çiziyordu. Sevişiyor ve çiziyordu.

“Beni kabul etmeyecek misin? Beni sevdiğini söylüyordun. Ben yokken bu değişti mi? Değişebildi mi?”

“Bana geçmişle alakası olmayan bir tarih yazdır istedim. Gerçekleri çarpıtmak zorunda bırak. Yapamadın. Bu ayrılık, duygulardan arınışımın yeni bir aşaması. Hiçliğe istemeden atılan yeni bir adım. Hissizleşen yeni bir kadın.”

“Beni terk ediyorsun!”

“Ben yalnızca etkiye karşılık veriyorum.”

“Bu kadar kötü olamazsın...”

“Hayatta kalmama yetecek kadar kötüyüm. Yalnızca kendimi savunuyorum. Bana fırlatılan toplara vuruyorum. Sen yokken tepkiselleştim.”

“Bu da ne demek?”

“Tepkiselleşmek, yalnızca etkiye karşılık vermek demektir. Süreni uzatır. Hayatta kalıp kalmayacağına karar verene kadar, hayatta kalmanı sağlar.”

Enerjisi bitmez görünen kadın, hastalığının diğer kutbuna, depresif olanına geçmişti. Elbette adamın gidişi ve tabloyu uzunca süre bitirememiş olmasının bunda payı büyüktü. «Artık düşüncelerimin seslerini duyabiliyorum. Gidişini takip eden bir haftanın sonunda, yaratıcılığımı kaybettiğimi düşünüyordum. Kafamın içinde anlamsızca beliren tüm o fikirler ve bedenimi baştan aşağı saran üretme hevesim de senin arkandan beni terk etti. Öylece oturuyordum. Sonra yazmaya başladım. Durmadan yazmaya... Artık bağımsız fikirler çok az geliyordu ama diğer yandan, düşüncelerim bir mantık sırasıyla hareket ediyorlardı. Kendi içlerinde tutarlıydılar. Böyle olunca, her şey yerine oturmaya başladı. Tek tek. En son ürettiğim düşünce dahi, en başta ürettiğime bağlıydı. Senin beni bırakıp gitmen, bana daha farklı bir üretim yapma fırsatı verdi. Sanattan felsefeye geçiş ve görünen o ki, bana benzeyen o insanlarla aynı kaderi paylaşıyorum.”

“Hangi insanlar, ne diyorsun!”

“Yaşam, bir dizi tecrübe ve onların anılarından ibarettir. Kafası çalışan insanlar, olayları birbirine bağlamaya başlarlar. Yaşanan her olay, hissedilen her acı, insanları daha mantıklı davranmaya iter. Duyguların yarattığı trajedi, ortadan kaldırılmalıdır. Bir tür kendini koruma refleksi. Kötü biten her şey, seni biraz daha içeri iter. Daha içeri. Daha içeri... Bulmacanın parçaları yerine oturmaya

başlar. Sorgularsın. Sorguladıkça, bulmaca tamamlanmaya yaklaşıp. Yaklaşıp. Anlamaya başladıkça, hislerinden uzaklaşırsın.”

Parçalar oturur, anlarsın;

Parçalar oturur, soyutlanırsın;

Parçalar oturur, tanrılaşırsın;

Parçalar oturur, ruhsuzlaşırsın...”

“Hislerin mantıksız doğası, mantığın kendisi tarafından senin varlığını korumak amacıyla yok edilmeye başlar ve sonra, tam o sıyrılma anında, dönüp kendine bakarsın. Bakışların içinden geçip ardını görür. Artık yoksundur. Seni korumak amacıyla duygularını öldüren mantığın, bunu yaparak seni yok etmiştir. Artık yaşamının bir anlamı yoktur. Hiçbir anlamı yoktur.”

“Günbatımı, bana bak. Sakin ol. Biraz konuşalım.”

“Daha önce sana baktığımda diyordum ki; ‘Sen tüm dindarların ulaşmak istediği o yersin ama kapın yalnızca bana açık.’ O zamanlar, sen benim için amaçtın. Şimdi ise; sen benim için yalnızca araçsın. Bana faydan büyük oldu. Aşk, beyindeki bir fırtına, fikirlerin gelişmesi için bir aşamadır. Aşkı bulmak, gelişmenin ilk aşamasıdır. Ondandır kurtulmak, ikinci aşaması. Sürekli yaratmak ve yok etmek. Yaratabilmek ve yok edebilmek. Dönüşümüm, hem beni, hem de dünyayı değiştirdi. Çünkü dünya, benim algıladığım kadardır. Ben duygulardan düşüncelere geçiş yaparken, sen bir amaçtan araca dönuştün. Eskiden Cennet’tin; şimdi, oraya çıkan merdivenin bir basamağından ibaretsin. İnsanlar basamaktır. Önemli olan, yukarı tırmanmayı başarmak. Önemli olan, ışığa gitmek. Ruhumdaki çatışmaların ve çelişkilerin bu kadar şiddetlenmesinde büyük payın var ve inan bana, çelişki olmadan, gelişim olmaz. Ben hastayım. Bu çelişkinin en şiddetli hali, doğamın bir parçası ama ne kadar ‘normal’ olurlarsa olsunlar, tüm insanlar yaşıyor bu çelişkiden doğan

gelişmeyi. Savaşın getirdiği izlerle büyüyorlar. Belki benim kadar hızlı ve yükseğe çıkmıyorlar ama bununla değişiyorlar, bu çatışma ile dönüşüyorlar.”

Adam titriyordu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. “Beni artık hiç önemsemiyorsun. Ya resmin? Hayatının projesi! O ne olacak? İkimizi de terk mi ettin? Beni umursamıyorsun, tabloyu ise yere atmışsın!”

“Tuvalimi büyüttüm. İkinizi de umursuyorum. İkiniz de hayatımın projesinin parçalarısınız.”

“Nasıl yani?”

Günbatımı, zeminde uzanan tablonun üstündeki bıçağı aldı. Resminin üzerine çıktı.

“Ne yapıyorsun!”

“Ulaştığım noktada, sanatla felsefe iç içe girdi. Ulaştığım noktada, artık her şey aynı bütünün parçaları. O bütünü oluşturan ve aynı zamanda o bütünden etkilenen parçalar.”

“Ne yapıyorsun dedim!”

“Parçalar birleşir tatlım. Parçalar birleşir... Sonunda büyük resmi görürsün. Aylarca uğraştım ama asla bu resmi tamamlayamadım. Dünyanın en güzel resmini yaratmak için, dünyayı daha iyi kavramam gerekiyormuş.”

“Günbatımı!”

“Sözümü kesme. Bulmaca tamamlanmaya çok yaklaştığında, resmi nasıl yaratacağımı buldum. O mükemmel eseri! Hayatı anlatan eseri... Her şeyle alakalı eseri... Kusursuz bütünü! Sonunda anladım ki; ‘biz’, her birimiz, bu evrenin çizdiği şekillerden ibaretiz ve evrenin doğasından bağımsız olarak yarattığımız hiçbir eser, onun

mükemmel hiçliğine ulaşamaz. Aynı zamanda her şey ve hiçbir şey olmayı başaramaz. Ben de kurallara uymaya karar verdim. Tuvalimi büyüttüm. İçine tüm insanları kattım. Kasırgaları, cinayetleri, intiharları... İntihar, hayatın işlediği bir cinayettir, biliyor muydun? Hayatın çizdiği her şeyi resmimin içine kattım. Çünkü bu resmi çizen, aslında ben değilim. Bu resmi hayatın kendisi çizdi. Bulmacanın son parçasını yerine koymak için seni bekledim. Tam şu anda, ben Günbatımı, geçmişin ve şimdinin dünyasının bir fotoğrafını çekiyorum! Eserin son eksik parçası, bu bıçak, ben ve şimdi karşımda ağlayan, beni bir süre önce terk etmiş olan sevgilimden oluşuyor.”

Günbatımı bıçağı adamın boynuna dayadı. “Gülümse, tatlım.” Kan, tuvalin üzerine akarken, adam yere yığıldı, insanlar bıçaklandı, birileri tecavüze uğradı. Kan tuvali boyarken, adam ağladı, başka adamlar da ağladı. Anneler çocuklarına sarıldı. Bir kadın, dünyanın en güzel resmini çizdi ve imzalamayı, kalemi ve boyayı, onu tutan elini kontrol eden hayata, yani gerçek eser sahibine bıraktı.

Hayata iz bırakma saplantını yen.

Hayat, zaten bıraktığın izlerdir.

Bilerek ya da bilmeyerek...

I – Giriş

“Bir mezarlıktır dünya,
Ölülerin ölüleri gömdüğü.
Ne ötesi var bunun ne berisi.
Ölümden beri köy de yoktur.”

Kendisinden yaptığı bu alıntıyla başladı mektubuna yazar. “Bu dolaylı bir intihar mektubudur.” dedi, “Canımın alınmasına neden olacak şeyler yazıyorum. Okuyucuyu görüyorum. Ne yapacağını şaşırmış. Bu mektuptan daha ileri bir zamanda yaşıyor ama bariz, bir anahtar arıyor. ‘Tüm bunlar ne anlama geliyor?’ diyor, cevap veriyorum: ‘Ölüyorsun çocuk, olan şey bu.››

Yazar denen o kişi, bir bunalımın göbeğinde, enerjisini boşaltmakla yükümlüydü. Bunu genellikle şöyle açıklardı: “Eğer yazmasaydım ya kendimi öldürürdüm, ya başkalarını.” Utanmadan devam ederdi: “Midesi bulanmayan, kusamaz. Üreten herkes sorunludur.” Elemliydi ve cızırdıyordu yazar. “Hayatın gerçeklerine aracı olmak, her iradeyi yıpratacaktır.” İnsanların bir arada nasıl en ideal biçimde yaşayacaklarını kestirmeye çalışmalarına gülüyordu. “İkinci bir insan, size daima çarpacaktır. İki insan arasındaki ilişki, her zaman çelişki barındırır,” diyordu. “Sigara paketlerinden önce, insanların üzerine yazmak gerekir; ‘Hayatınızı kısaltır’, ‘Yüksek derecede bağımlılık yapar’, ‘İnsan öldürür.’”

Nerede yaşadığı, ne yaptığı, adının ne olduğu önemli değildi yazarın. “Öldüğünüzde, hiçbir şey var olmamış gibi olur,” derdi, “Anılarınız yoksa siz de yoksunuz. Yaşadığınızı sanmanızın sebebi, eskiden yaşamış, sonsuz tane benzerinizin yaptığı eylemleri beyninizin kaydetmesi. Dün yaşayan siz değildiniz. Hep değişirsiniz.” Neyle çevrili olduğu önemli değildi yazarın. Duvarlarla, ağaçlarla, belki beyaz binalarla... Anlamsızlığın içinde kaybolmuştu herkes kadar. Belki bir çoğundan daha fazla. Mektubu yazarken, birçok

çelişki yaşıyordu. “Acaba ne kadar gerçek bu kurgu?” diye soruyordu kendine, “Elbette...” diyordu, “...yalnızca hayal gücü. Seveceğim ve sevecek bir şeyler yazıyorum, o kadar. Gerçeklik ile kurgu arasındaki sınırları yıkma eğiliminde, deneysel bir çalışma. Fazlası değil.” Ancak batıyordu her geçen gün, daha fazla. “Gerçeklerin ve akıllarımızca onların üzerinde yapılan çarpıtmaların bir bileşkesinde yaşıyoruz,” diyordu, “Düşündüğümde uyuyamıyor, uyuduğumda düşünemiyordum. Sonra beynim buna bir çözüm buldu. Rüyalarım ve düşüncelerim iç içe geçti.”

II – Gerçek

“Bir insanın seni ölüme terk etmesine DOĞUM denir.” Duman, gırtlğından ciğerlerine akarken, mektubundaki cümlelere kanser işliyor, onları gerçeğe yaklaştırıyordu. “Ah, ne şanslıdır rahme düşmeyenler ya da rahimden dönenler. Hiç yaşamadıkları için, ölümü ve ona giden karanlık yolu tadamayacak olanlar. Sırta vakıf olanlar biliyorlar ki, yaşam, ölümün bir formu. Ölü olduklarını bilmeyen bazı ölümlerin, ölümün anlık biçimine verdikleri bir isim. Anne adaylarıdır sözüm; vaktiniz varken kürtağ olun.

“Bazıları düşünmek zorundadır ve bazıları düşünemez. Kötü olan gerçeklerdir, onları söyleyen değil. Niceleri, bu lanetle doğdular. Çevrelerinde devinen dünyanın çirkin özünü farklı biçimlerde algılamak zorundaydılar ve kimileri bunları kelimelere, cümlelere, çizimlere ve ezgilere döktü. Onların büyük bölümü, ne anladıklarını dahi anlayamadı. İçgüdüsel olarak bağlantıları güçlüydü evrenle. Vahiylere kimisini delirtti, kimisini öldürdü.

“Baştan çıkartıcı bir müziğe eşlik eden insanlar kadar, birbirini öldüren, birbirinin ırzına geçenleri de, hayatın ezgisiyle dans eden çılgınlar olarak hayal ediyorum. Evrenin zorunlu çöküşünün elçileri. Çoğu, ne yaptıklarından habersiz. Bazısı, doğası gereği bozukluğa doğru yol alan kaderi ters çevirmek niyetinde. ‘İyilik, iyilik getirecek,’ diyorlar, ‘Kötülük cezalandırılacak.’ Oysaki kötülük yaparsan, kötülük bulursun; iyilik yaparsan, daha çok kötülük bulursun. Herkesin kaybettiği bu âlemde, en az kaybeden, kazanan sayılır

ve en az kaybeden, en çok kaybettirendir. Doğaya olan düzensizlik borcu adına, başkalarını kurban edendir. Bu, yine sırra vakıf sayılı insanın TERS KARMA olarak adlandırdığı kutsal kanun.”

“Dünyadan öğrenen çocuklar doğuyorsa, dünyanın suçu bu. Güneş batarken, ak pak çocuklar doğmaz.”

“Bazı şeyler zamanı geldiğinde anlaşılacaktır ve insan, anladığında infilak edecek saatli bir bombadır.”

III – Kitap

“Kitap’ın da dediği gibi, ‘Hayat, maddenin gördüğü rüyadır,» diye yazdı yazar. Bu durumdan, anlayan ya da anlamayan herkes kadar o da rahatsızdı. Rahatsızlık hissetmeseydi, ne mektubu ne de Kitap’ı kaleme alacaktı. “Yazdığım da, kafamın içinde dolanan onca karanlığı dışarı atmış gibi hissediyorum.” dedi, “Dışarı atmak zorundayım, çünkü aydınlatmanın yolu yok. Gerçekler, siz onları sevmiyorsunuz diye değişmezler.

“Kitap, bir kıyameti haber verir ve bir kurtuluşu müjdeler. Bu ikisinin bir arada bulunamayacağını sananlar, evrenin birbirinin içinde erimiş ikiliğini kavrayamamış olanlardır.” Yazarın aklından dökülmüştür Kitap. Tazyikle dışarı boşalmıştır. Açıldığında, odayı karartan bir ampul gibidir. Gerçeğin kaotik karanlığından korkanların gözlerini alsın diye yaktığı tüm mumlara üfler Kitap.

Gerçeğe ulaşanlar, asla aydınlanamamıştır. Kendi yazarını dahi ürktülmüştür Kitap. Yazarın elleri, kader tarafından kullanılmıştır.

“Kıyametin yaklaştığına iman edenler, kıyametin yaklaşmasını sağlayacaklar,” diye yazdı yazar, “O kadar korkacak ki insan gerçeklerden, daha fazla korkamayacak hale gelecek. O kadar acı çekecek ki insan, kendi acısını sonlandıracak. Maya takvimi, Kitap’ın inip yeterince yayıldığı zamanı işaret etmektedir. Çünkü büyük bir fikir, uzun süren bir cehalet devrini sona erdirecek.”

Mektubunun üçüncü kısmını şu cümleyle bitirdi yazar: “En zor kısmı, vahyi birleştirmekti.”

IV – Yazar

İyimser olamayacak denli gerçekçidir yazar. “İnsanın Azrail’i insanın kendisi olacak. Tutunacak hiçbir dalı olmadığını görenler, boşluğa atlamaktan çekinmeyecekler. Hayat, zaten bir serbest düşüştür, rahimden mezara. Anlamsızlık herkesi yutacak. İnsana kuvvet bahşeden inançların bir bir çöküşünü izleyeceğiz. ”Kıyametin yaklaştığını bildirmektedir yazar. Haksız olması fark etmez. “Sizi eğer CVHR öldürmezse, mutlaka başka biri ya da başka bir şey öldürecek,” der. “Eğer haklıysam, hepimiz öleceğiz. Haksızsam da,” diye ekler.

İçgüdüsel bir yazarın aklı, hayatın gerçekleriyle rezonans halindedir. Kullanılmaktadır yalnızca. İçindeki boşluk, bedeninde bir gedik açmış, dışarı açılan bir yol yaratmıştır. “Sigarayla, dumandan bir orkestrayı yönetebilirim ancak, yalnızca içeri açılan kapımı dengelemek için, dışarı ağırlık atmak zorundayım. ”Böyle düşünür. İçine sığmayan gerçeklik, onun lanetidir.

“Kitap’ın hiçbir cümlesi ya da kelimesi boşu boşuna değildir,” der, “Hiçbir fikir, hiçbir konuşma, hiçbir tasvir, anlamsızca yapılmamıştır ve hiçbir kelime yanlış yerde değildir. Kader, bunu engellemek zorundadır.”

“Entelektüel, ezberci demekse, ben üretken bir cahil olmayı tercih ederim.” Yazarın iddiası o yöndedir ki, kafası daha az bulanınların içine hayat daha rahat batar.

V – Physical Occultism

“Ölecek olmasaydınız, doğamazdınız da. Hayat denen düzen, düzensizlikten alınmış bir borçtur. Ortada, zamanın zıt yönlerine dağılmış bir kader vardır. Bu yöndeki bitiş, diğer yönde bir başlangıç; bu yöndeki başlangıç, diğer yönde bir bitişdir.”

“Ölümden sonra bir hayat var,” dedi, “Zaten şu an, onu yaşıyoruz. Cansızdan gelip cansıza giden, kendine CANLI diyen kimyasal üretimler. Maddenin reenkarnasyonu. Birincil olan, ölümdür. Onu, hayatla açıklamaya çalıştıkları için çuvalladılar.

“Zamanın bu yönünde, düzene doğru ilerleyen bir dünya yaratamazsınız. Düğümün varlığı kanunsa, bir tanesini sökmek, başka bir tanesini yaratacaktır. Her şey birbirine bu denli bağlıyken, düzeltilen bir şey, bir diğerini bozacaktır.”

“Adil olan tek şey, kaderdir.”

“İnsanların yaşamalarına izin vererseniz, ölmelerine ve öldürmelerine de izin vermiş sayılırsınız. ‘Kan dökülmesin daha fazla!’ diyorsanız, kan bırakmamalısınız ortalıkta.”

VI – Algı, Kimyasal ve Delilik

“Son sigaranızı içtiğinizde ya da biri öldüğünde, bir an durur, hayatın çöktüğünü hissedersiniz. Aslında bu çöküş sürekli, gözleriniz onu görece kadar açık olduğunda fark edersiniz. Mutluluk, gerçekleri görünmez kılan kimyasal bir tepkimedir. Gelecekte her şeyin daha kötü olacağını hissettiğiniz anlar, haklı olduğunuz zamanlardır ve her zaman, her şey, görüldüğünden daha kötüdür.

“İnsan ormandan çıktığından beri, ne yapacağını bilmez halde. Dertlerimiz yok olduğunda, serbest kalacak olan o en büyük derdin varlığını nasıl bilebilirdik? DÜŞÜNMEK diyorlar ona.” Yazar, öğrenmeme isteğine hak verir insanın. Öğrendikleri gerçekler, asla yanlarına kar kalmayacaktır. Der ki: “Bilinçli canlı, ölü olduğunu bilendir.”

“Yakın dönemlerin peygamberleri, yalnızca insandı; uzak dönemlerin Tanrı Kralları da öyle. Her vahiy, bir zekâ göstergesidir. Böyleyken, insan zihninin her büyük pırlıtsını biz tanrılara yükleriz. Sıradan insan zihni, evrenin doğasını kavrayamaz. Amaç, hayatı anlamak olduğunda, insan beyni yetersizse, belki de onu bozmak gerekir.

Tıpkı o birilerinin zamanında yaptığı deneyler gibi. Frengi bulaştıran o filozof ya da depresyona sürüklenerek, kendi cenaze müziği kendisine besteletilen o eskinin neşeli adamı gibi. Öte yandan, ya akılsız doğarsınız ya da aklınızı kaybedersiniz. Hayata tahammül edenler, aptallar ve ayyaşlardır.”

VII – Devrim

İşlenmiş her suç, bir şeylerin sonucu ve başka şeylerin sebebidir. İnsan kendi davranışlarından sorumlu tutulamaz. Bu gerçeğin ortaya çıkışı, suç işleme özgürlüğünü elit kesimden alıp tüm insanlığa yayacak. İnsanlığın ürettiği tüm sözde değerlerin yıkılışını izleyeceğiz ve elbette hepimiz, yıkılan değerlerin altında ezileceğiz. “Vahiy, insanın aklında oluştuğuna göre...” dedi yazar, “...vahyin tetiklenmiş olup olmaması bir anlam ifade etmez. Sonuçta her şeyi, insanlar yapmış olacak. Her zaman olduğu gibi. Tanrıların savaşıp insanların ölmesi gibi.

“İlerlerken başkalarını da sürüklemeye takıntısı, insanı her zaman yavaşlattı. Eğer kaostan yandışıysanız, kalabalıklaşmak için çaba harcamanız gerekmez. Evren tüm aygıtlarıyla sizi destekleyecektir. Hiç kimse, cam kırıklarını ellerinde bardağa dönüştüremez ama en güçsüzler bile bir cam bardağı tuz buz edebilir. İnsan bunu kavradığında, Sûr’a üfleyecek. ‘Modern çağ insanı, kan yürümeyen bir el gibiydi,’ diyeceğiz; uyuşmuştu ve kangrenden ölecekti. Cevaben, ‘Akıllarını sınırlayan zincirleri kırdıklarında, birbirlerini boğazlayarak öldürdüler,’ diye yazacak doğa, olmayan mezar taşlarımıza.”

Şöyle sesleniyordu yazar, modern çağ insanlarına: “Hayır, Ortaçağ karanlığında yaşayan atalarınız, sizden çok şey görmüş olamazlar. İnsan yaşamaya karar vermişse, cesur ve zararlı olmalıdır. Aksi takdirde, en büyük kaybedenlerden olur. Ezmekten çekinmeyin. Zira onlar, ezildiklerini bile anlamazlar. Sizden kısımlarla eşit olmak için eğilmeyin. Yükselmek için kafalarına basın. Ancak unutmayın ki, mağaraların bazı bölümlerinde ise, başını eğmek, ilerlemenin tek yoludur.”

“Büyümek zordur, çünkü herkes kendisini büyük sanır.”

“Kaybolmak, kayıp olduğunu anlayamayacak kadar kaybolmaktan üstündür ancak daha fazla acı verir. Yaratmak, sonlu güç için daha onurludur.”

VIII – Mektup

“Bir kehanetin içerdiği her şey, henüz hayal ürünüdür. Bazı kehanetler, seslendirildiklerinde kendilerini gerçekleştirirler. Bu, evrenin garipliklerinden biridir.”

Yazarın kaleme aldığı mektup, uzay-zamanın iyi hesaplanmış bir koordinatına postalanmıştır. “Zorlaştırılmış her cümle, hedefe yollanan şifreli bir mesajdır,” der, “ve bazı şeyleri anlamak için, önce başka şeylerin anlaşılması şarttır. Ayrıca, herkes anlamak lüksü ve belasıyla şereflendirilmemiştir. Geleceğin anlayanları için bu mektup bir anahtar görevi görmeli ve eksik parçaların yerine oturmalıdır. Anlaşılma eşiği, yararlı bir elektir. Yıkımda, herkesin rolü eşit olmayacaktır.

“Bu, anlaşılmanmaya çalışmayan bir cümle olmasına rağmen, anlamayan birileri her zaman vardır.”

IX – Kader

“Depremler art arda gelecek ve İzmir, sırası geldiğinde, olmak zorunda olduğu gibi şiddetle titreşecek. Bu, uzun zaman sürecektir belanın en görünür nedeni olacak. İlk domino taşı. Ancak suçlamayın; ilk domino taşını deviren parmak da, aslında bir domino taşıdır. Zamanın, nedenlerin sonuçları doğurduğu yönünde, her neden, aslında başka nedenlerin sonucudur. Anlamsız görevlerle taçlandırıldık her birimiz. Anlamsız kaderin getirdiği o anlamsız kederle çevrelendik. Hayata düşen maddenin, şanstın bahsetmesi gariptir. Her zaman bela yağar gökten.”

X – Vasiyetname

Mektubunun son bölümünü vasiyetine ayırmıştır yazar. “Cenazemde

Mozart'ın Lacrimosa'sı çalınsın. Vasiyetim odur ki, mezar taşım isimsiz bırakılsın ve üzerine yalnızca 'Ecce Homo'* yazılsın. Ben ne tanrıyım, ne şeytan. Ne yüceyim, ne aşağı. Sadece insanım. Sadece insan."

"Bu, dolaylı bir intihar mektubudur," der yazar, "Öyle hissediyorum ki, ölümüm kalemimden olacak. Siz hiç, uyuyamayacak kadar uyanık oldunuz mu? Böyle zamanlarda, dinlenmenin tek yolu ölümdür. Öldürülmek, büyük dert değil; en fazla, erkenleştirilmiş bir kurtuluş, başkasının elleriyle gerçekleştirilmiş bir intihardır. Açıktır ki, binlerce yıllık bir fikri çökerttiğinizde, altında kalmayı göze almışsınızdır."

"Kaderin oyuncağı Azrail, seni güçlendirmiş dahi olsam, senden korkmuyorum," cümlesiyle başladığı son paragrafı, şu sözlerle noktaladı: "Cinayetin suç olmadığından bahseden bir yazarı öldürerek, cinayetin suç olduğunu kanıtlayamazsın. Kanıyla sulanan Kitap yeşerecek ve daha yükseğe çıkacaktır ve yazar, seni mektubunun içerdiği o tehlikeli cümleyle vuracaktır: 'Beni öldürmenin, senin suçun olmadığını biliyorum ve seni affediyorum '"

*Ecce Homo (Latince: "İşte (bakın) İnsan"): Ecce Homo dövülmüş, bağlanmış ve dikenlerle taçlandırılmış İsa'yı öfkeli ve nefretli kalabalığa sunan Pontius Pilatus tarafından İsa'yı kastederek söylenmiş vurgulu cümle. Bu çarpmıha gerilmeden kısa süre önce yaşanmıştır (Wikipedia).

Güzel Olan Her Şeyi Güzel Yapan O Şey

Yalnızsanız ya intihar edersiniz ya da yaratırsınız. Toplum sizi her iki durumda da anlamaz.

Onları neden öldürüp parçaladığımı sordular. Güzel olan her şeyi güzel yapan o şeyi aradığımı söyledim. Bu yüzden şimdi buradayım. Bilime hiç saygıları yok. Reziller. Dedim ki; “Doktor, BEN DELİ DE-Ğİ-LİM!” Dedi ki, deliler deli olduklarını kabul etmezler. Ben de sustum. Bunu ne zaman söylesem aynı cevabı veriyor ve ben de susuyorum ama bu kez değil. Yeni bir cevap buldum. Bu kez öyle olmayacak. Hem öyle güzellerdi ki. Öyle. Onlara yüce bir amaç uğruna öleceklerini söyledim. Bana küfrettiler. Sonra ağladılar. Sonra yalvardılar. Sonra yine küfrettiler! Bağırdılar. Ben bu davranışları hak edecek ne yaptım? İnsanları hiç anlamıyorum. Hiç.

Bakın. Duvarlar hiç yıkılmayacak gibi dikiliyorlar. Çocuklar ölmeyecek gibi büyüyorlar. Tanrı bile batıramaz denen gemiler batıyor. ‘Ben ölümsüzüm’ diyen tanrılar bir bir yitiliyorlar. Bunlar kötü zamanlar değil, hayır. Çünkü iyi zamanları bilmiyoruz. Öyle şeyler görmedik. Kanun bu. Hiç kimse kaybetmezse, hiç kimse kazanamaz. Aslında ben... Neyse. Ne diyordum? Hah! Eğer bir bok yeterince büyükse, ona hayat diyebilirsiniz. Ben bir hükümet projesiyim, siz de öylesiniz.

“Bana tavşan getirin bari” dedim. “Çok yalnızım,” dedim. ‘Olmaz,’ dediler. Hastaneye tavşan sokamazlarmış. Ben de içinden tavşan çıkan şapka istedim, bu salak şapkayı elime tutuşturdular. Geri zekâlılar! Yüz bin kere denedim, bu şapkanın içinden tavşan çıkmıyor. Hep aynı sahtekârlık. Mesela insanlara diyorlar ki, yeni bir sistem icat ettik; adı da demokrasi. Artık hepiniz eşitsiniz. O deliler de seviniyor. Hayır, bilmediğim konuda konuşacak kadar deli değilim. Denedim de, biliyorum. Baktım, ertesi gün her şey aynı. Cahil yine cahil. Aptal yine aptal. Çirkin hep çirkin. Hele güzel ve iyi olanlar yok mu! Aslında eskiden daha fazlalardı ama ben birkaç

tanisini bozdum sanırım. Bilim için. Güzel olan her şeyi güzel yapan o şeyi bulabilseydim, bulmama fırsat verselerdi, güzel olan her şeyi yapan o şeyli meyve suları, yüz kremleri, duş başlıkları ve siyasi partiler üretebilirdim. Böylece dünya daha güzel bir yer olurdu. Geri kafalılar. Gerzekler. Ne desem az.

Kendimden nefret etmek için o kadar çok sebebim var ki, kendime hayranım. Şu diğer insanlar, hani gösteriş meraklısı olanlar, kendilerini en baştan tasarlamaya çalışıyorlar. Sanırsınız ki, hepsi birer tanrı ama kontrol ettim. Değiller! Aptalların içinde en çok konuşan aptal dahi ilan edilebilir. Çok normal ama ben görüntüsünün ve hareketlerinin ne kadar yapay durduklarını fark edebilecek kadar deliyim. Adama tokat attığımda, cehennemi boylamadığına göre, adamın tanrı olmadığını da anlamış bulunuyoruz. Yine de bu boka gidilen yolun ne kadar tehlikeli olduğunu belirtmekte yarar var. Eğer çok yetenekli bir oyuncuysanız, bir süre sonra gördüğünüz şeye dönüşürsünüz. Daha doğrusu, gördüğünüz şeyin siz olduğunu sanırsınız. Bana ‘yarım akıllı’ diyorlar. Ben yarım akılla bu bedene bu kadar zor sığıyorsam, iki farklı kişinin bir bedene sığmaya çalışması ölümcül olabilir. Sonra demedin demeyin diye diyorum. Diğer yandan bir de şey var: Olmadığınız bir şey gibi görünmemeye çabalamak, olduğunuz gibi görünmenize neden olur. Bunu da not alın.

Doktor da geldi.

Kiminle konuşuyorsun sen?

Kiminle konuşacağım! Tavşanım bile yok. Kendine kendime konuşuyorum.

Güzel.

Nesi güzel? Tavşanım olsa, en azından dinliyor taklidi yapabilirdi. İnsanlar da aynı şeyi yapıyorlar zaten. Bu arada çok önemli bir şey söylemem lazım.

Söyle.

BEN DELİ DEĞİLİM.

Deliler deli olduklarını kabul etmezler.

Sen deli misin, doktor?

Değilim elbette.

Deliler deli olduklarını kabul etmezler, doktor.

Parlak siyah bir ağaç görüyorum. Güneş tutulmasındaki ay gibi, ışık sızıyor her yanından. Ormanı alacakaranlığa boğuyor. Çimenler sarsılıyor rüzgârda. Gezegenin üzerinde var olan tek şey bu orman. Güney kutup noktasında duruyor ağaç, ormanı bir arada tutuyor. Gezegenin yörüngesinde bir tren dönüyor. Her bir penceresinden bir el sallanıyor. Çürümüş eller.

Silahımın horozunu çekiyorum, ağaca yaklaşırken. Milyonlarca dalı var, tek bir sonsuza yakın uzun yılan, her bir dalı sarıyor. Bazen bir yaprak kopuyor, bir an için parıldıyor altın rengine, ardından varlık sahasından siliniyor. Ağacın adı Neb ve kökleri gezegenin çekirdeğine uzanıyor. Kopan her yaprağın ardında bıraktığı boşluktan lavlar fışkırıyor. Yılan derisinden dikiğim şemsiyemi açıyorum.

Ayaklarımın altındaki toprak cam kırıklarından yapılmış. Ağacın altı adım yakınına ilerliyorum, yer sarsılıyor. Camlar parlak siyah. Birbirlerinin etrafından kayarak sürekli yer değiştiriyorlar, ilerleyemiyorum. Günler geçiyor. Aylar geçiyor. Tren başımın üstünde bir milyar sefer yapıyor. Her seferinde bir vagon kadar uzuyor. Bir vagon, üç pencere; üç pencere fazladan üç yeni çürük el demek, sallanan. Göğe bakıyorum, karanlık. Kafam karışıyor. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Burası neresi? Nedenini bilmeden gökyüzünde bir şey görmeyi bekliyorum. Büyük bir şey. Yok olmadan önce yaprağın bana hatırlattığı bir şey, altın rengine. Silahımın kabzasıyla başımı kaşıyorum. Ben bu treni biliyorum. İçindeydim bir zamanlar, yoksa orada mıyım hala? Yerden binlerce parça cam yükselip bir araya geliyor. Önümde bir pencere yaratıyorlar. Yer sarsılıyor ve koltuklar, ampulsüz lambalar! Tren siyah, tenim beyaz, elim kırmızının en parlak tonunda kanıyor. Çürük elim. Vagonda iki kişi daha var. Tanrım! Ben de çirkin miyim onlar kadar! Saçları seyreliymiş, kemikleri beyaza boyanmış, deriden torbalara geçirilmiş gibi görünen canavarlar. Dudakları yok. Beni fark etmiyorlar bile. Pencereden dışarıya bakıyorlar. El sallıyorlar!

Pencereden dışarıya bakıyorum. Ama.. ama!

Tanrım, ne kadar çok gezegen var! Ne kadar karanlıklar ve aşağıda görüyorum kendimi. Siyah vagonda, bembeyaz parlayan elimden akan parlak kırmızı kanla aynı renkte lavlar fışkırıyor dallardan, yılan derisi şemsiyemden kayıp etrafıma dökülüyorlar. Ağaca ilerlemeye çalışıyorum. Nasıl aynı anda hem orada, hem burada olabiliyorum? Peki ya diğer karanlık gezegenler? Bir saniye içinde katrilyonlarca gezegenin yörüngesinde dolaşıyoruz. Hepsi karanlık, kendimi gördüğüm hariç. Sanki sinemadayım. Saniyede bir parlak kare vuruyor yüzüme, saniyeler arka arkaya geliyor, resimler hareketleniyor... Herkes beni mi izliyor?

Yerimden kalkıyorum. Bir bacağımın dizden aşağısı yok. Bağırsaklarım karnımdaki yarıktan aşağıya sarkıyor. En yakın koltuğa geçip vagon arkadaşımı selamlıyorum. "Defol!" diyor. "Seni görürse, hepimizi cezalandırır!" Penceresinden dışarıya bakıyorum. Buradan, farklı bir gezegen aydınlık görünüyor ve yüzeyinde yanına oturduğum vagon arkadaşımın ait olduğunu düşündüğüm bir beden var. Çürüksüz. Benim aşağıda bedenimden çok daha farklı davranıyor. Ağaçtan mümkün olduğunca uzakta, lavla mı yoksa kanla mı beslendiğini bilmediğim siyah nergislerle çevrili, lavla mı yoksa kanla mı dolu olduğunu bilmediğim bir gölde kendisini seyrediyor. Aşağıdaki o, göle bakarken; yukarıdaki o, aşağıdaki o'na bakarken gülümsüyor. Her gülümseyişinde biraz daha çirkinleşiyor ve nergisler biraz daha büyüyor, gezegeni biraz daha küçülüyor.

Ben hala vagon arkadaşımın penceresinden bakarken aşağıya, bu kez katrilyonlarca gezegenin her birinde karanlıktan daha siyah parıldayan bir nesne görüyoruz. Trene doğru yükseliyor, aynı anda, her bir gerçeklikten. Hızla içeriye daldırıyor pencereden. Yılan! "Ssen dersssini almaz mısssın!" diye tıslıyor bana. Elimi ısırp kendi koltuğuma sürüklüyor beni, sağlam bacağımın da dizden aşağısını kemirerek yutuyor. Parlak kırmızı gözlerle bakıyor bir an için, gözlerime, sonra hızla trenden ayrılıyor.

Sanki düzenli olarak hafızam siliniyor ve sanki başı belirsiz ama

kesinlikle çok uzak bir zamandan beri çekiyorum bu işkenceyi. Vagon arkadaşlarım kendilerine el sallıyorlar. Gülümsüyor ve çirkinleşiyorlar. Ne zaman bir tanesi gülümserken kendi içine çöküp bayat bir tohuma dönüşse, yılan onu alıp bir başka vagona ekiyor.

Pencereye kafamı vuruyorum. Çatlıyor. Tüm vagon sarsılıyor. Belki tüm trenler. Çatlak pencereden dışarıya bakıyorum. Küçücük kalmış karanlık gezegenler görüyorum. Yılan onları alıp uzayın başka bir boyutuna ekiyor. Kafamı tekrar vuruyorum. Cam daha fazla çatlıyor. Tüm gezegenler aynı anda sarsılıyor. Yılan yaklaşıyor. Kafamı üçüncü kez vuruyorum. Cam patlıyor. Cam kırıkları fırtınada uçuşuyor. Bir an için yılanı görüyorum, bana yaklaşıırken ve bana bakarken. Sonra her bir cam parçası yere düşüyor. Bacaklarımı yeniden hissediyorum. Ağaç karşımda, yılan bana bakıyor. Silahımı kafasına doğrultuyorum. “İtaat et,” diyorum.

“O ssssilahlı,” diyor, “kim verdi ssssanıyorssun eline?” Başımı öne eğiyorum. Kafasını yaklaştııyor, burnumu yalıyor çatallı diliyle. “Ruhunun bir uzzvunu daha yemek için sssabırssızlanıyorum.” Yılana ateş ediyorum. Başımın üstünde sürekli dönen trenin her bir vagonundan çığlık sesleri yükseliyor ve trenin altından kan yağıyor. “Burassı,” diyor, “benim dünyam. Hepinizzden önce ben düştüm buraya, hepiniz çocuklarımssıznızzz benim!” Yılana tekrar ateş ediyorum, vagonlardan daha fazla çığlık yükseliyor, gezegenim daralıyor. Yukarıdan izlerken kendi bedenimi, sırtıttığımı hissedebiliyorum ve çirkinleştiğimi.

“Sssssana bildiğin her şeyi ben öğrettim..” diyor; “Bildiğin hiçbir sssavunma ya da ssaldırı yöntemi sssseni benden ve sssonsuuz işkenceden kurtaramazz. Kendini durmadan izlediğin o pencereyi ben yarattım.”

“Şemsiye..” diyorum, “Senin döktüğün derilerden diktim onu, lavlarından koruyor beni.” Kakhaha atıyor yılan; “Benim olan her şey yalnızzzca beni korur,” diyor.

Bir yaprak daha düşüyor ağaçtan. Altın gibi parlıyor. Bana, unuttuğum bir şeyi hatırlatıyor. Bildiğim her şeyin örttüğü bir gerçeği. Bu fırtınalı ve karanlık yerin aksine sıcak ve parlak olan bir şeyi. Silahımın horozunu çekiyorum. Yılan gülüyor. Şemsiyeyi atıyorum. Lav damlacıkları bedenimde düştüğü yerleri çözüp eritiyor. Yılan artık gülmüyor. Gezegenim büyüyor. Silahımı boşalan sol avcuma dayayıp ateşliyorum. Avucumda açılan deliğin içinden bakıyorum. Çok parlak bir şey görüyorum. Altın gibi. Aslında altına benzeyen bir başka şey gibi ama ne olduğunu hatırlayamıyorum. Yılan sinirleniyor. Çimenler şiddetle sarsılıyor. “Devam et! Devam et çünkü döndüğünde trene, ssssssssuza dek paramparça ve iğrenç bedenini izzzzzzleyecekssin!”

“Trene dönmeyeceğim,” diyorum. Ayakkabılarımı çıkartıyor ve parlak siyah camların üzerinde yalın ayak yürümeye başlıyorum. Tabanlarım kanıyor ama bu kez ilerleyebiliyorum. “Dur,” diyor yılan; “öleceksssin!” Hiçbir şey öğrenmeden önce bildiğim şeyleri hatırlıyorum. Bir meyve ve bir ısırık. Bilgi, zihnimi örtmeden önce bildiğim her şeyi hatırlıyorum, zehirli kan yahut lav sızdıkça ayak tabanlarımdan, avucumdaki delikten ya da lavın bedenimi erittiği yerlerden. Yılanın bana zarar vermeyeceğini nasılsa biliyorum. Beni ısırmayacağını, ruhuma yaptığı gibi bedenime şiddet uygulayamayacağını biliyorum. Yılanın gözlerindeki çaresizliği görüyorum. Bir adım daha atıyorum. Başım dönüyor. Hafifliyorum. Midem bulanıyor ve kim bilir ne zaman yediğim bir meyve, zaman geriye doğru akıyormuşçasına içimde saf haline bürünüp ağzımdan çıkıyor, yükselerek ağacın bir dalına kenetleniyor.

Artık yılanı görmüyorum. Trenin gökyüzünde çıkarttığı gürültüyü duymuyorum. Ağaca dokunuyorum. Ağaç ortadan yarılıyor, kabuğunda bir kapı ortaya çıkıyor ve yavaşça açılıyor. Parlak bir ışık taşıyor dışarıya, yerdeki siyah camlardan yansıyarak siyah çimenleri tutuşturuyor. Kapı tamamen açıldığında, ağacın içine yerleştirilmiş çarmıhı görüyorum. Ayaklarımı üst üste koyarak ateş ediyor ve tek seferde iki ayağımın da ortasına birer delik açıyorum. Sonra sağ avuç içimi deliyorum. Sol avucumdan taşan altın renkli parlak ışık,

çarmıhın sol kolunu avucuma yapıştırıyor. Çarmıha çekiliyor ve mermi yaralarımın ona kenetleniyorum. Kapı kapanıyor. Ağacın gezegenin merkezinden içtiği lavlar yükselerek kabuğunun içini dolduruyor ve beni eritiyor.

Sonra filmin tüm kareleri üst üste biniyor. Birbirlerine paralel tüm gerçeklikler, birbirinin kopyası tüm gezegenler rezonansa girerek birbirinin içine düşüyor, tek bir merkezde toplanıyorlar. Değersiz metaller iç içe geçerek altına dönüşüyorlar. Gelecekte gelen sonsuz bir ışık o merkezde toplanıp sönüyor. İçeriye doğru patlıyorum. Nerede olduğumu ya da kim olduğumu söyleyemem. O merkezdeki her şey benim. Ayrı bir ben değilim, Ben, Ben'im. Sonra başlangıca dönüyorum. Bir an için sonsuz bir huzur her yanı kaplıyor. Var olan her şey birleşip bir hiçi tamamlıyor. Sonra ışık oluyor ve her şey yeniden başlıyor. Dağılıyorum. Paramparça oluyorum. İyi ya da kötü olan ya da böyle denen her şeyi ben yaratıyorum. Ruhumun en karanlık bölümü önce düşüyor ve maddeleşiyor. Bir yılan gibi kıvrılıp varış noktası sonsuz uzaklıkta bir tren gibi son hızla tepeden aşağıya iniyor. Çocuklarım oluyor. Çocuklarım birbirlerini seviyor ve birbirlerini öldürüyorlar ama ben hiçbirini bir diğerinden daha az sevmiyorum.

Sonra gözlerim kararıyor ve düşmeye başlıyorum. Yer sarsılıyor, yılanın midesinde tepeden aşağıya hızla iniyorum. Küçüldüğümü ve eksildiğimi hissediyorum. Bir karabasan karnımın üstünde tepinmiş gibi.. karnım şiddetle ağrıyor. O an acı, sanki çok uzaklarda kalmış bir şey gibi geliyor ama işte, yine burada. Gürültüler yeniden başlıyor. Yerin sarsıntısı artıyor. Gözlerimi açıyorum. Karşımda bir çatallı dil görüyorum. Çılgık atıyorum. "Eh.." diyor çatallı dil; "Halbuki sssizze açıklamıştım dilimdeki problemi. Küçükken geçirdiğim bir kazzzzza, hatırladınız mı?" Şapşal şapşal bakıyorum karşımda dikilen, dili ortadan yarık adama. "Merak etmeyin, ssssizze kızzzzzamam, ne dilim sssizzi korkuttuğu için ne de hikayemi unuttuğunuz için. Tanrı biliyor ya, dilim bazzzen beni bile korkutuyor hala ve sssiz ölümden döndünüz zzzzzz hanımefendi, elmanızdan aldığınız zzzzzz yudum boğazzınız zzzzzz takılmış, karnınız zzz sssssımssssıkı bassstırmam

gerekti onu çıkarabilmek için. Neysssssse, dinlenin artık birazzzzz.”
Yüzümü ovuşturuyorum. Dışarıda yalnızca ağaçlar var, gece olmuş. Belki de sabaha karşı. Küçük bir çocuk ağaçlara el sallıyor ve çok çirkin sırtıyor. Yarık dilli kondüktör, sağ ön çaprazımda oturan adamla konuşuyor: “Eşiniz çok sssssıkıntılı bir zamanda doğum yaptı, neyse ki arka vagonda çok başarılı bir doktor yolculuk ediyormuş. Şimdi eşiniz gormeye gidebilirsssiniz.” Gülüyor ve şöyle devam ediyor: “Ssssanırım bir vagon daha eklememiz gerekcek, çünkü üçüzlerinizz oldu! Bu kadar yerimiz var mı bilmem...”

Yanımdaki koltukta güzel bir bayan, el aynasından kendi yüzünü inceliyor. Hala kafam yerinde değil. Muhtemelen tıkağım sırada yere düşürdüğüm kitaba bakıyorum:

‘Simyacılar maddeyle ruhun birbirinden bağımsız ‘şey’ler olduğuna inanmışlardı, biri için geçerli olan, diğeri için de geçerli olmalıydı. Değersiz metalleri altına dönüştürecek filozof taşının bir diğerk anlamı; değersiz ruhları, benliğini feda edip tanrısallaşan ruhlara dönüştürecek yolları tespit etme arayışındı. Kabala’nın Hayat Ağacı’nda feda edilen ruhları simgeleyen küre ‘Tiferet’in simgesi Güneş’tir. Tiferet, yaratılış esnasında, yani yukarıdan aşağıya inilirken Tanrı’nın mükemmelliğini feda edip parçalandığı yeri; ruhsal anlamda yükselirken ise, kişinin benliğini ve bedensel bütünlüğünü feda edip Tanrı’yla bir olma yolunda aşması gereken adımı gösterir. Bu bağlamda kimi ezoteristler, Tiferet’in yukarıdan aşağıya inerken Adem’i, aşağıdan yukarıya çıkarken İsa’yı işaret ettiğini söylerler.’

Hiç ders almamış gibi, az kalsın boğulmama neden olan elmadan bir ısırık daha alıyorum. Rüyanın etkisi hafifliyor artık, görüntüler silikleşiyor. Dağların arkasından Güneş doğmaya başlıyor ve aklımda, açık sayfanın sonunda yer alan, Zümrüt Tablet’ten alınan söz yankılanıyor:

“Bedeni çöz, ruhu pıhtılaştır.”

Arafta Dans

Gökyüzündeki tüm bulutlar söz birliği etmişçesine, bir örümceğin bacaklarının kirli kayayı kavradığı gibi kavramıştı Barallus'u. Yağmur, kendisini yollamaya çalışan bulutlara kafa tutuyor, bu lanetli şehre inmemek için yalvarıyordu adeta. Yıldırımlar, belki de ateşle yoğrulup ışıqla bilendiklerinden beri ilk defa bu kadar kuvvetle boşaltıyorlardı elektriklerini Barallus'a. Rüzgâr, şiddetini arduaz çatılardan, aka çınarlardan esirgemek bir yana, gövde gösterisi yapıyordu hırçın toprağa. Dalgalar kendi aralarında yarışır gibi Barallus kıyılarına, sadık başlarını vurmakla meşgullerdi. Doğa Ana kızmıştı ve bunda en büyük pay muasır Mistik Rahiplere aitti.

Mistik oda, tüm ihtişamıyla parlıyordu fakat bu ışığın bile söndürmekte zorlandığı karanlık, kaderleri olan halkın, çaresiz çığlıklarına bakıp kahkahalar atıyordu. Yuvarlak bir kürenin tavan kısmında gibiydiler. Duvar, zemin ve tavan tamamen camlardan yapılmıştı. Masa, bulutlardan çalınan şimşeklerle dizayn edilmiş, sandalyeler, üstlerinden duman çıkan alev kayalarından yontulmuştu. Mistik odanın, güneş kadar sıcak, buzullar kadar soğuk ve kaynayan lavlar kadar dehşetli kapıları açılırken, eflatun masanın üstünde parşömenlerden, kitaplardan başka bir şey yoktu.

Kırışık yüzleri, buruşmuş elleri, kederli gözleri ve öfkeyle saçılan sözleriyle içeri girdiler birer birer. Her birinin yüzünde muğlâk bir keder vardı. O heybetli görünümlerinin altında, düşünceleri paspal ve mücrimdi. Üstlerinde kumaşı ateş, ipliği toprak olan cübbeleri vardı. Hepsi şapkalarını başlarına geçirmiş, artık sararmaya yüz tutmuş saçlarını gizliyorlardı. Ayaklarında karayılan derilerinden yapılmış ayakkabıları, her adım atıldığında, odanın tıslama sesleriyle yankılanmasına sebep oluyordu. İçinden, lekeli kanların geçtiği mavi damarların aşırı belirgin ve şiş durduğu uzun, geniş ellerini masaya koydular sırayla. Tırnaklarını bir köpeğin tırnaklarından ayırt etmek neredeyse imkânsızdı. Dudakları bir zemheriden geçilmiş kadar beyaz, burunları da birer kemik yığını gibiydi.

Eflatun masanın en ucunda oturan ve bu loş ruhlu ihtiyarların başında olduğu açıkça belli olan, kıpkırmızı dişlerini göstererek konuştu: “Her biriniz,” dedi kükreyerek, “bu duruma nasıl geldiğimizi bilirsiniz. Sözlerinizi dikkatle seçin, artık duyulmadığınız yer kalmadı.” Söylediği her kelimedede, cam oda renkten renge giriyordu. “Ben,” dedi, sağında oturan ihtiyar; “bu nefreti berzahlara taşıyacak kudretin, ellerimizin altında olduğunu bilirim.” Diğer ihtiyarların yüzünden anlaşıldığına göre, sözleri sıradan ve sıkıcıydı.

Tekrar söz aldı baş koltuğun sahibi. Bu esnada titreyen cam odada, yer yer patlamıştı duvarlar.

“Fevkinize bir bakın hele, ne görürsünüz?” dedi gözlerini başına getirip gökyüzünü izlerken.

Tüm ihtiyarlar kafalarını yukarı kaldırdılar. Camların ötesinde, bir çift göz kendilerine bakmaktaydı kara bulutların arasından. Tedirgin oldular yaşlı adamlar, birer birer koltuklarından kalkıp öfkeyle duvarlara yaslandılar.

O sırada yer çatladı, gök sallandı. Kara bulutlardan oluşmuş, muazzam bir el gelip avucunu cam kubbenin üzerine yerleştirdi. Şimşekten gözlerini yakınlaştıran kubbenin dibine kadar vardı.

Konuştığında tüm Barallus’u sanki kollar arasında sallanıyormuş gibi bir titreme aldı.

“Sizler görmez misiniz kudretimi? Günlerce sınavınıza sebep neydi asaletimi? Şimdi siz söyleyin, sizleri köpeklerin karnınızı yiyeceği, aslanların kollarınızı parçalayacağı alev gölleriyle süslediğim, lavlardan dağlarla gözetlediğim derin çukurlara göndermemem için sebep ne?”

İhtiyarlar ellerini açtılar O’na doğru.

“Seni, bunu yapmaktan alıkoyan nedir?” dediler hep bir ağızdan. Karanlık avuçlarını kaldırdıkları zaman göğse, bir çığlık koptu altı yerden.

Homurdanarak geri çekildiğinde;
“Bu savaşı siz başlattınız,” dedi ve göklerin zemin olduğu, kudretli tahtına geri çekildi.

Mistik Rahipler, birer birer odadan çıkarken, son yapılan ayini düşünüyorlardı ister istemez. Altısının birden aklına altı fikir geldi. Altı dünyaya haber göndererek, altı Tanrı ile savaşmak için altı savaşçı istediler.

Düşüncelerini yolladıkları an yoz dünyalara, maruf krallar, gözleri oyulmuş sırtlanların üstlerinde geliyorlardı Barallus’a. Her birinin boyu altmış insan boyunda, kollarında farklı farklı silah ve gözlerinde altı farklı isyan vardı. Zırhları sisten, derileri dumandandı. Gözleri yoktu hiçbirinin ve hiçbirisi konuşmazdı. Altı başlı kuşları vardı -ki onlara Zemmar denirdi. Zemmarlar, Tanrının köpeklerinin derisinden yaratılmış, gagaları Tanrının kılıçlarıyla donatılmıştı.

Birinci kral zümrüt ellerinde yılandan palalar taşıyordu. İkinci kralın mızrağı bin ejderhanın dişlerinin eritilmesiyle yapılmıştı. Üçüncü kralın güzü eski Tanrının kemiklerindendi. Dördüncü kral sırtında ruhlardan yay ve karanlıktan oklar taşıyordu. Beşinci kralın bir elinde kitap, diğer elinde ateşten asa vardı. Altıncı kral buzdan baltasını hep önünde tutuyordu.

Sırtlanlarını sürdüler gökyüzüne doğru, kükremeler gök gürültüsünden ibaretti. Yağmaya başlayan yağmur, ağlayan dünyanın gözyaşlarıydı. Savaşa hazırlık bitti ve Araf’a beş kala, yeryüzü altıya ayrıldı.

Tahtından inerek, emri altındakilere baktı son defa. “Bu savaş,” dedi; “suyun ateşle; karanın akla; yeşilin toprakla savaşmasına benzemeyecek. Bir defa inilecek meydana ve bir defa kaybedilecek.” Tahtın arkasından her biri altı başlı, altı aslan çıktı. Hepsi kuyruklarında güneş taşıyor, gözlerinde yıldızlar tutuyorlardı. Pençeleri şimşeklerden, yeleleri alevdendi. Bindiler aslanların sırtlarına ve Araf’a beş kala gökyüzü altıya ayrıldı.

Sistem

Hayır, delirmiyorum. Sistemin beni delirtmesinin bile sisteme hizmet edeceğini bilmek dahi beni delirtmeyecek.

3.1415926535897932384626433832795028841971693993751058
209749445923078164062862089986280348253421170679821480
865132823066470938446095505822317253594081284811174502
841027019385211055596446229489549303819644288109756659
334461284756482337867831652712019091456485669234603486
104543266482133936072602491412737245870066063155881748
8152092096282925409171536436

Durun. Size anlatacaklarım var. Aslında belki de yalnızca birilerine anlatmaya ihtiyacım var ama bu ihtiyacın daha da derin nedenlerinin neler olduğunu biliyorum, eğer varlarsa. Şu paranoyadan sıyrılamıyorum; ya belli bir insanın okuması gereken o yazıyı, o tek cümleyi ya da o bir sözcüğü şu dünya üzerinde yazabilecek tek kişi bensem ve o belli insanın bunu okuması, zincirleme bir reaksiyon başlatacaksa ne olacak? Koca evrende küçücük yer kaplayan, yazdığım o şeyin, atomların nasıl konumlarını değiştirmelerini sağlayabileceğinin farkında mısınız? Ya suya atılan o taş, tüm hayatı dalgalandıracaksa? Uzayı sarsacaksa? Ya evrenin kusursuz bir çöküş gerçekleştirerek kendi üzerine kapanması için gereken o şey oysa? İnsan farkında olmadığı bir sorumluluğu nasıl yerine getirebilir? Ama belki de tüm bu paranoya ve yazdırdıkları, sistemin olması gerektiği şekilde hareket etmesinin bir aşamasıdır.

Beyin, onca olasılık arasından neden yalnızca birini seçiyor?

Sokaklarda yürüyen insanlar, yere attıkları bir çöple, ayakkabılarının bağcıklarını bağladığı yer ve zamanla, oturdukları konumlarla, konuşmak için seçtikleri diğer insanlar ve konuşurken seçtikleri tüm sözcüklerle devasa bir senaryonun onlara biçtiği rolü oynuyorlar.

Görünmeyen sebepler kafamızın içinde ve her yerde.

Herkes ölmek zorunda olduğuna üzülüyor ama kimse doğmak zorunda olduğunu anlamıyor.

Kaçamayız. Hayır, dostum, kaçamayız. Yaptıklarımızla ne kadar sistemin parçasıysak, yapmadıklarımızla da öyleyiz. Yaşayarak ne kadar parçasıysak, ölecek de öyleyiz. Kaçamayız.

789259036001133053054882046652138414695194151160943305
727036575959195309218611738193261179310511854807446237
996274956735188575272489122793818301194912983367336244
065664308602139494639522473719070217986094370277053921
7176293176752384674818467669405132

Çıkış yok.

Benzer şerhler mi düşünüyorsunuz? Bunları düşünmeniz sisteme kadere ne kadar hizmet ediyorsa, düşünmemenizin de o kadar hizmet ettiğinin farkında mısınız? Bunun farkında olmanız ve olmamanızın da sisteme eşit düzeyde hizmet ettiğinin, hatta farkındalık durumunuzun dahi sistemin daha eski hareketlerinin bir sonucu olduğunun ne kadar farkındasınız? Ne kadar?

Konuşurken seçtiğimiz kelimeler var ya; onları neye göre seçiyoruz?

Çok can sıkıcı! Biliyorum ama beni suçlamayın. Bunu yazmak zorunda olduğuma emin olduğumda, bunu çoktan yazmış olacağım. Eğer yazmamak zorunda olsaydım, zaten yazamazdım, değil mi?

Hayatınızın kontrolü sizin elinizde değil diye intihar etmeyi mi düşünüyorsunuz? İntihar etmek sizin kontrolünüzde mi oluyor?

Sonsuz akış. Evrendeki zorunluluk. Hata yapmadığınız takdirde, pi sayısını kaç kez hesaplırsanız hesaplayın; virgülden sonraki rakamların aynı sıralamada ilerlediğini görürsünüz ama pi sayısının

virgülden sonra sonsuz tane basamağı vardır. Sonsuz uzunluktaki düzen ki; bu, doğanın doğasıdır. Size de zamanı hatırlatmıyor mu? Hayata kaç kez yeniden aynı koşullarla başlarsanız başlayın, hayatınız aynı şekilde ilerler.

Topraktan tek farkımız, yaşadığımızı zannediyor oluşumuz.

Ya zaman tersten işliyorsa ve o mükemmel son, aslında mükemmel bir başlangıçsa? O halde; o şafak vaktinden bu zamana akan tüm sebep - sonuç dizileri, beni yapmak zorunda olduğum şeyi yapmaya zorlayacaktır. Yapmaya çalışsam da, çalışmasam da.

Pi'nin ilk kaç basamağını bu yazı içerisinde kullanacağıma kim karar verdi? Yazının hangi bölümlerinin italik, hangi bölümlerinin kalın olacağına nere göre karar verdim? Neden daha farklı yapmadım? Yaptığım seçimler, diğerlerinden çok büyük farklarla mı ayrılıyordu? Hayır.

Hayır. Hayır. Hayır, öyle değil.

Evet, biliyorum. Fonksiyon bunlar. Fonksiyon. O kadar.

Kafatasımın içinde, her hareketimi belirleyen, minicik hücreler var.

-

Bilgisayarınızın başında eğer bu cümleyi okuyorsanız, bilin ki; okumak zorundaydınız. Şartlar. Sebep ve Sonuç.

Okuduğunuz her yeni cümle, beyninizde yarattığı kimyasal değişikliği hissedebiliyor musunuz? Ekrandan yayılan ışık, gözünüzdeki reseptörlerce algılanıp beyninize akıyor. Beyin hücrelerinin arasındaki boşlukta kimyasal madde olarak iletilen 'bilgi', hücrelerin içinde elektrik sinyali olarak ilerliyor. Sonuç olarak; düşüncelerinizi, beyin hareketlerinizin birbirleriyle ne şekilde bağlantı kurdukları ve dışarıdan alınan 'bilgi' belirliyor. Okuduğunuz her yeni cümle, beyninizde yarattığı kimyasal değişikliği hissedebiliyor musunuz? Az önceki cümleyi ikinci

kez okumamızın, beyniniz tarafından otomatik olarak algılanması sonucu, tamamen kontrol dışı olarak kafamızın içinde dolaşmaya başlayan ‘bu cümleyi ikinci kez yamış’ cümlesinin irade dışı, mekanik oluştuğunu hissedebiliyor musunuz?

O boktan şeylerin hepsini hissedebiliyorum.

Asıl sorun, farkındalığın insanı insan olmaktan çıkartmaması. Özgür olmadığınızı bilmeniz, sizi özgür yapmıyor.

Sistemin bir çarkı olarak, sistemin bir çarkı olduğum için özür diliyorum ve özür dilememin de sistem tarafından dayatıldığını biliyorum.

Selam, sizi gidi ‘ben şuyum’ diyebilen maddeler.

Geleceğinizi belirliyor değilsiniz; belirli bir geçmişî takip eden zorunlu geleceksiniz.

Narkolepsi

I. Bölüm: Uyku Felci

Görmek ve dokunamamak. Bilmek ve kalkamamak. Okşamayın saçımı; bu, kâbus görmekten beter. Raflardaki her paket kafein bensiz yaşayamadığını söylüyor. Bense, kendimle yaşayamıyorum. Bir delik bul ve içeri ak. Delik değişim, su kaybediyorum. Saat daha erken, ne olur benimle kal. Benim kal. Ne kadar çabuk unutacaksan beni, o kadar benim ol şu an. Hatta şimdiden başla unutmaya beni, yanındayken hatırlatabilirim sana kendimi; yeniden unutabilesin diye. Zaten tatsız sinüs dalgaları değil miyiz? Fazlaca aktif pasifleriz. Yalnızca nasıl yandığını görebilmek için bir ev yaptırdığım gün, gerçekten barınma ihtiyacımdan kurtuldum demektir ve istersem, uyuyabileceğimi kendime kanıtladığım gün, bir daha uyuma şansım olmayacak. Bu dünya fazla somut, kesmiyor beni kararların süper pozisyonundan gayrısı. Ansiklopediler sizin olsun, ben içiçe parantezlerde kaybolmaktan memnunum. Burada nokta kullanmadan ilerlemek mümkün, sizdekinin aksine. Kendisine alfa ve omega diyen biri var ve milyarlarca zavallı, betadan psiye tüm harfleri okutup diğerinin peşinde dolanan. Onu güçsüz ve yalnız bırakmaktan korkuyorlar çünkü bu, kendi yalnızlıklarını hatırlatıyor. Nedensiz yere düşünebilecek kadar var mısınız, ne denli nedenliyim diye?

En azından parmağımı kimıldatabilmeye başladım.

II. Bölüm: Katapleksi

Rahatladım. Üzerimden bir yük kalktı sanki. Ağırılığı olmaz serbest düşenlerin. Tek bir anı beklemek bu, bir çarpışmayı. Ben mi fazla hasar alırım; hayat mı alır? Gitmemek aklını alır, kalmazsan aklın kalır. İnsan ruhu, yaşamak için değil ve ruhu ölmez ölülerin. Dünyadaki en büyük çelişki, mümkün olan en mantıklı sonuçların çelişkiden gelmesidir -ki bu çok mantıklıdır zira çelişkili mantıklar,

elişkilere gebedir. Doğrudur bir bataklığa adımımı attığım ama en azından ilerideyim korkaklardan bir adım. Madem katatonik cümle âlem, o halde doğru yere oturmak önemli olan ve doğru yöne bakmak. Anladım ki bazen anlatmaya üşenmekten kaynaklanıyor anlaşıl-mamak ve en çok anlayan, en az umursayan oluyor anlaşıl-mayı. Bazen anladıklarımız, anılarımız oluyor; bazen anılarımızla anlıyoruz. Bu yüzden korkulasıdır onlar. Anılar, insanlardan daha canlı. Mesela hep ölü adamların heykelleri dikilir. Daha da kötüsü, kiminin anısı heykellerden ibarettir ve çok yalnızdır tüm heykeller. Ezberlendikçe ıssızlaşır kelimeler. Sevişirken ruhum çok yanlış ve çok yalnız. İnsan en çok yakın olduğunda bir başkasına, en çok yalnız hissediyor. Çünkü hissediyor karşısındakinin yalnızlığını da.

Lütfen bu denli kısıtlayıp katılaştırmayın beni. Tanrı olmaya niyetim yok.

III: Bölüm: Hipnogojik Halüsinasyonlar

1. Kader

Nereye koşarlar tikler ve taklar? Neden bu acele? Sabırsızlanmıyorlar bir gelecek yaratmak için. Sıralarını savıyorlar yalnızca, hepimiz gibi. Birinin elleriyle yarattığı bir geleceği ve henüz belirsiz bir geçmiş-i vardı. Geçmişine ‘gelecek’, geleceğine ‘geçmiş’ diyordu. Beni tanısaydı eğer; hakkımda aynılarını söylerdi. Ben otuz üç yaşındaydım o doğduğunda ve o otuz üç yaşındaydı ben doğduğumda. Karşılaştığımızda anladım, Tanrı’nın saatinin durduğunu.

2. Pankek Teorisi

Her şey, Cehennem’in 7. katının çökmesiyle başladı. Bu aslında bir yükselmeydi zira kat numaraları, yerin altına inildikçe yükselmekteydi, iniltilerle doğru orantılı. /, 6’ya çarptı, sonra ikisi 5’e. Cennet’in tabanı paramparça oldu şiddetle. Kolonlar yıkıldı ve Tanrı tahtından aşağıya yuvarlandı. Yere çarptı ve parçalandı. Ulaşılamaz olduğu için kırılıgandı. Cennet insanları ise; başa çıkabilirlerdi bu

düşüşle. Tanrı zamanında çok kaydırmıştı ayaklarını. Biri çıktı ve şöyle dedi: “Uçlarımız vardı ve uçların olduğu yerde kolonlar da olur. Katlarımız vardı, herkes alçalmak ya da yükselmek zorundaydı. En büyük günahkarlar oldu, kurtarıcılarımız ve bize günah işleme özgürlüğünü getirenler!”

3. Orgazm Sigarası

İtti üstündeki teri ağır kokan yarı cesedi. Esrarla dolu gözlerine yakışan bir sarma yaktı. Zevk de alsan bazen, her defasında seni beceren hayattı. Sevenlerdendi tırnak izlerini teninde. Tüm imamlar şaşırırdı ezanı, o dua ettiğinde; papazları emerdi, İsa'nın eşleri günah çıkarma kabinlerinde. Hatta bırakırdı Tanrı kutsamayı, Amerika'yı ya da öyle sanırdı. Bir tavşan vardı, çalmıştı bir sihirbazın şapkasını, çekip çekip içinden tavşanları, ırzlarına geçiyordu. Her kanal alt yazılarla, tüm kitap kurtlarının, kitapların arasında kaldığı haberini veriyordu. Soluksuz kalmışlardı. Sağlam karakterli resimler, ressamlarını çiziyorlardı. Yol çizgileri, asfaltın üstüne insan çekiyordu. Çocuklarının sürekli suratını yaladıkları bir anne, güzelleşmek uğruna yüzüne yılan zehri sürüyordu. Kesinlikle kafayı bulmuştu yine. En kötüsü, uyanacaktı o iri adamın kollarında. Uyuşacak mıydı yoksa?

IV. Bölüm: Rem

Deli değilim ben! Ne olur, hastahaneye kapatın beni ve betonla örtün tüm girişleri. Bir tek rüyalar özgürdü. Bir tek rüyalar özgürdü.

Paranoid Şizofrenler Ve Boş Duvarlar Hakkında

Kurtları Köpekleştiren Merhamettir.

Bir kayanın üstünde aya bakan kurt, asaletinin temelindeki genlerinden gurur duyuyordu. ‘İnsan’ denen şeyi anlayamıyordu, hayır. Bilmediği çok fazla şeyden biri de; insanların dahi kendilerini anlamıyor olduğuydu. Sürünün içinden bazılarını kaçırıyorlar, onlara yemek veriyorlardı. Kurt o an, insanların, üstünde dikildiği kayanın bile kendilerine ait olduğunu sanabileceklerini düşünebilirdi, eğer insan kadar zeki olabilseydi. İnsan, doğayı anlamaya en basit düzeyinden bile başlamadan önce doğayı sahiplenmeye başlamıştı. Kokan bir Tanrı. Hızlı çoğalan. Şu açık bir gerçektir ki; eğer insanı kendi görüntüsünde yaratmışsa, Tanrı bir primattır. Kılıklı ve kokan bir şey. Yeryüzünün kılıklı tanrıları, binlerce yıl kurtları beslediler. En sadık olanlarını, ‘kendilerine göre’ en güzel görüneni seçtiler. Onları çiftleştirdiler. Vahşi olanlar elendi, elendi ve elendi. Doğada yaşamaya en uygun olanlar, en güçlü olanlar, en zeki olanlar değil; bir üst-maymun türünün keyfine en uygun olanlar hayatta kaldı. Bu, bir asaletin köleliğe dönüşmesinin özet tarihidir. Köpekleşmek.

Kibir Medeniyeti ve Diyalektik

İnsanlardan önce yüksek zekaya ulaşmış bir hayvan türü olsaydı ve atalarımızı besleseydi, nasıl olurduk? Sokakta dolaşan her hayvanın hayatını kurtarma isteğiniz, iyi yüreklilikten değil; kibirden. Kişileri daha uzun yaşatan sağlık sistemi, bütün bir türü öldürüyor. Doğada rekabet olmasaydı, ne bacaklarınız çıkmaya fırsat bulurdu, ne kollarınız. İnsan, çözümlerinin anlamlarını kavramakta berbat ama çözümler bulmakta çok yetenekli. Zekâ maratonunu en önde tamamlanmış olmasına rağmen; kendisine bir sahip bulmakta hiç zorlanmadı: Kendisi. Şu tüm sistem, insanın kendi evcil hayvanı olmasını sağlayan, yaşayan bir mekanizmadır. “Tanrı öldü, onu biz öldürdük” diyen Nietzsche’nin sözünü tamamlamakta gecikmeyecek

insan: “Evrim durdu, onu biz durdurduk.” Tanrı ise; lafa karışmak için izin istemeyecektir: “Ah, lanet olsun! Hesapladığımdan çok önce medeniyete geçtiler. ‘Medeniyet’ dedikleri şeye... Birkaç milyon yıl sabretseler, zekâ düzeyleri evreni çok daha iyi anlayabilecek seviyeye gelebilirdi. Ben de biraz rahat ederdim.” Ama doğru olan nedir? Evrimin sonunu ne belirleyecek? Bu hayvanı evrimleştirsek de mi saklasak; evrimleştirmesek de mi saklasak? Bir soruya doğru yanıtı vermesi beklenen her kişinin, elinde bir bir de kılavuz olması gerekir. Homo Sapiens’in laneti, koyun tabusu taşıyan çoban beynidir. İnsanın en büyük hatası, kendisini çoban sanmasıdır. Evrenin en güzel yanı, dokusunun insani doğru - yanlış kalıplarının ulaşamayacağı kadar derinde olmasıdır. Anlatılan kısmın özeti: “Proton vardır; ahlak yoktur. Elektron vardır; yanlış yoktur.”

Hümanizm, insancı faşizmdir. Veganizm, aptallıktır. İnsan, hayvansa, hayvanlığını bilmelidir. İnsan, bir hayvan türü olduğunun ayırdına varmadıkça, insan olmayı da beceremeyecek.

İnsan, kendi kendisini evrim alanından dışarı itmiş bir sumo güreşçisidir.

Tüm Duvarlar Pervanedir

‘Yüce Yaratıcı’nın hayal kırıklığından öldüğünü kim biliyor? Tüm o güzel renkleri yarattığını düşünmüştü. Renk diye bir şey yoktur. Kırmızı yoktur. Mavi de. Gökkuşağının tüm o farklı görünen şeritleri, görme reseptörleriniz tarafından farklı algılanıp beyninizce farklı yorumlanan elektromagnetik dalgalardır. Radyo yayını da öyledir. Karşınızdakine hırsla yumruğunuzu savurduğunuzda, suratında patlayan şey de. Et ete değmez. Elektronlar selamlaşır mesela. Hiçbir duvar yeterinde kalın değildir. Hiçbir duvar yeterince var değildir. Koşarak duvarınızın içinden geçmeyi denemenizi tavsiye etmem. Aşırı hızlı bir pervanenin içinden geçemeyeceğiniz gibi; geçemezsiniz. Duvarlar yerinde duramayıp kaynaşan parçacıkların havuzudur. Bunu söylediğim için beni affedin ama; sevgiliniz bir atom yığındır.

Worst Trip

İnsan hayata tek hücreli olarak başlar. Anne karnında gelişir. Bir ara kuyruğu bile vardır; görseniz seversiniz. Sonra dışarı çekilir. Ciğerine dolan ilk havayla ağlamaya başlar. İnsan, DNA'nın sonsuz yaşamını garanti altına almak amacıyla gelişmiş araçlardan yalnızca biridir. Kendisinde olmayan her şeyi 'yüce' saymasıyla ve tüm doğal özelliklerini 'günah' olarak nitelemesiyle tanınır. Hayvan olmaktan utanan tek hayvandır ayrıca. Yere döküldükten bir süre sonra buharlaşan alkol misali, insan, dünya üzerinde kısa sürede çürüyen organik bir maddedir. Düzensizlikten gelip düzensizliğe gider. Böyledir. Tüm bunlar olurken, hayatına bir anlam yükleyebilmek için elinden gelen tüm çabayı göstermektedir. Belki bilmiyorsunuzdur ama bazı şeyler yoktur ve gerçekten, imkansız vakit alır; sonsuz vakit.

Hayatın gözlerinizde ağlamanızı engelleyecek kadar basitleşmesinden korkuyorsanız, önlem almanız elzemdir. Yalnızca gözlerinizi kapatın. Bunu yapmak zor olsaydı, dünya çok daha farklı olurdu. Anlamamaya çalışın. Anlamayın. Çünkü paranoid şizofrenler en güzel ağlayanlardır.

Obsesif Kompulsif

Bugün bir gözüm diğerinden daha küçük, birkaç milim.

03:27

Çıkartmama gerek var mı ayakkabılarımı? Paspasa bol bol sildim de girdim. Bilemezsin en uygun hızı, ben soyacağım seni. Del ciğerlerimi, var kalbime. Aşındırdığın kadar tenimi, seninim ve benimsin, ısırdığım kadar dudaklarını. Sen git, ben burada beklerim. Duşa ben her zaman en son girerim. Çok kurulanma, geldiğinde tenindeki damlaları görebilmeliyim.

07:40

Sokaklar boşken güzeldir, evet. Güneş yeni yeni doğmalı ve dinmiş bir yağmur olmalı. Böylece her yer ozon kokmalıdır. Tüm boş otobüs durakları, bana hayatı hatırlatır. Durak harici durmak yasaktır o yolda ve seyahat eder tüm yolcular, tek ve son durağa. Acil çıkış olmaz, üçüncü sınıf otobüslerde, aramayın boşuna. Yolcu olduğum kadar, bir yolum da, tek yönlü ve bir kapıyım, yalnızca dışarı açılan, utanan, üstündeki 'itiniz-çekiniz' yazısından. Yine eksik çıkarılmış çöpler, unutmuş insanlar en büyük çöplerini, kendilerini. Yeri mi şimdi, yerin kulağı var demenin? Ağzı ve dişleri olmayan yollarda yürürken görülmedim.

10:34

Terk ettim bu gece kendimi ve dedim ki; bir başkası var. İtiraf edemedim, ruhumu dövize çevirdiğimi ve ani bir dalgalanmada kaybettiğimi, tüm birikimimi. Aşktan bahsetmek istedim, çocukça ve umutla. Yapamadım. Susmaz kılıç, kınına girmeden; benim ki de o hesap. Ben, çocuğum olsa, ona bile 'bizim eve asla hırsız girmez' diyemem. Pastörizedir aşklar, kokar, bekletilmemeli fazla, açıldıktan sonra. Gökadalar gibidir insanlar, birbirinden uzaklaşan. Yol almak gerekir, aşk, kızıla kaymaya başladığında. Bedenim aklımı, bir yeni gelinin kocasını yatağa çağırır gibi çağırıyor, uyumaya. Her zaman, yatarken, yastığın soğuk tarafını çeviririm.

13:25

Bir kâbus gördüm yine, rahat ettim böylece, birkaç saniye. Çift dilli, beş gözlü yaratıklar, insanlardan daha masum ve daha sevimli. Kahretsin! Saat yönünde kaç kez çevirdim kalemi? Hatırlamadan yapamam tersini! Hay aksi! Duvardaki balta düşer mi, saplanır mı bacağıma? Kontrol ediyorum, emin oluyorum kilitlendiğinden kapıyı. Uzaklaşıyorum, nefes al, bir, iki, evet. Milyon çocuk doğurur her gece, milyon karakter, bilerek yarattığım şizofreni, hamile kalır her biri benden, yenilerini doğururlar. Korunmamalı insan sevişirken düşünceleriyle ve korkmamalı fikirlerle ensest ilişkilerden.

13:59

Hevesle mor lambalara uçuyor, çarpıp yanıyor sinekler. Bir çocuk tokat yiyor, sebebi, annesinin eteğini çekmesi. Bir kız çıkıyor mağazadan, yüzü gülüyor, bembeyaz elbisesinin içinde, ardından çamur sıçratıyor bir araba üstüne. Hayatta kalmaya çabalayan adamın tek para kapısı, tartısı tekmeleniyor, geçen gençlerce. Dünya güzel mi? Baksana, güzel elbet. Yaşıyoruz bir şelalenin üstünde, kovalanmadan da kaçırım. Ah, inanın dostlar, ben bu dünyayı yaratan tanrıya acırım. Neden fısıldıyorlar? Gülümsemiyorlar, bariz gülüyorlar. Bana mı?

18:04

Cebimde, geçen gün bozdurduklarımın kalan birkaç mutluluk vardı, onlarla da çerez aldım. Karalamalarla dolu bir kâğıda, sigara sardım. Erir gider sandım sorunlar, yandıkça sorular ve geciktirici sürdüm, bileklerime sürttüğüm jilete. Çok bulanık görünse de, insanın öleceği, doğumundan bellidir, gerek yok abartmaya, vedalaşmaya. Saat, ölümle ön sevişme saatidir. Tem damlar kadrandan, kanla birlikte ve kanla karışık yağmur bekler, meteorolojisi, iklimimin. Derin bir duman çeker, yüzümü göğe çevirir ve şöyle söylerim; sevap verme bana, cevap ver.

Bugün bir gözüm diğerinden daha küçük, birkaç milim.

fanzinapartmani.com